

Celodenní výlet

Mám ráda celodenní výlety, všechny povinnosti a starosti zůstanou hezky doma a člověk se cítí svobodně. Kafe v termosce, svačina dokoupená po cestě, láhev s vodou na žízeň.

Měla jsem cíl – chátrající zámek v Dlouhé Loučce cca 60 km od nás. Nejprve cestou jsme zajeli do objektu bývalého cukrovaru. Brána byla otevřená, tak jsme vešli a hledali koho se zeptáme, zda můžeme fotit. Než jsme se zeptali, asi čtyřicetiletý muž s copánkem ná nevybíravě vyhodil a ještě nám vyfotil spz auta, že jsme vstoupili na soukromý pozemek. Dobrý začátek dne ...

Na starém objektu jsem se zhojila, když jsem pod cestou v důlku uviděla starý objekt. Dechem jsem vyčistila objekt a jdeme na to. Nikdo nikde – kolem vstupy volné, jen maličká cedule VSTUP ZAKÁZÁN – soukromý pozemek. Aby se s tím soukromím neto ...

S opatrností jsme vstoupili a byli v „ráji“ sprejařů. Nikde ani kousek železa, jen cihly všude pod nohama. Prolízali jsme místnosti a já fotila. Obdivuji vynalézavost maleb i jejich velikost. Přemýšlela jsem, jak to někde namalovali, když tam nebyly schody.

Nic moc vzácného, jen světlo bylo mým přítelem a většina fotek nezašuměla.

Při nápisu START – SEKT rovná se smrt jsem se trochu otřepala.

Přemýšlela jsem, co to kdy bylo, pátrali jsme po proudu – elektrickém a našli skříňku s vytrhanými dráty. Za objektem tekla voda, tak jsem si myslela, že to byla dřív pila.

Dojeli jsme na zámek Dlouhá Loučka, který byl avizován jako chátrající. A on nebyl jen chátrající, ale úplně v zuboženém stavu. Hned u něj byl přileplý plot, kde jsme nenašli žádnou díru, jak tam vlézt. Místní chlapík, co vyšel z blízkého domu i se psem, tak si s námi začal povídat. Dřív byl zelená guma a zajímal se o historii, tak povídal a kecal a kecal. Informace se mi už míchaly dohromady, drahý špatně slyší, tak slyšel jen půlku z toho co habrkoval. Nicméně:

Zámek přestal být v ochraně památek před 3mi roky, protože nikdo nebyl ochoten do toho investovat. Vyčíslené náklady na opravu by stály 300 milionu korun v době před 5ti roky. Dnes už to nedá nikdo dohromady, protože jak říkal, tak letošní zima tomu dala na frak a přes den i někdy v noci je slyšet jak padá střecha a příčky. Nedoporučoval tam jít blíž, že opravdu je to na ohrožení života.

Slunce se zrovna schovalo a já se snažila fotit alespoň z venku, ale fotky nic moc.

Tak-že konec jedné historie, už na jedné části probíhá demolice.

Došla řeč i na objekt, který jsme fotili s otázkou co to dřív bylo. Prý tam měl Baťa sklad vojenské obuvi, že ještě v roce 1967 to fungovalo. Já si myslela, že je to pila. Později tam někdo začal vyrábět pneumatiky, potom to chátralo a jedna společnost tam vyráběla dřevěné brikety na topení a roky je už to prázdné, jen feťáci se tam scházejí. Tak mi byla vysvětlena záhada.

Chtěl nám ukazovat historické fotky, nabádal, ať si koupíme tři díly knížek o obci a chodil pořád s námi. Nakonec jsme se mu v houšti ztratili nebo bychom snad neodjeli.

Jeli jsme na Úsov. Před dojezdem jsem měla přání vypít si kafe z termosky. Byl tam zajímavý hřbitůvek, že se koukneme dovnitř na staré náhrobky, ale nic tam moc nebylo. Nalili jsme si černý mok a zakousli koupený povídkový koláč. Naše auto stálo na takovém kopečku od toho hřbitova čumákem dolů. Proč to říkám. Koláč se jedl dobře, jen hrníček s kávou jsme pořád vyrovnávali, aby se nám to nevyklilo.

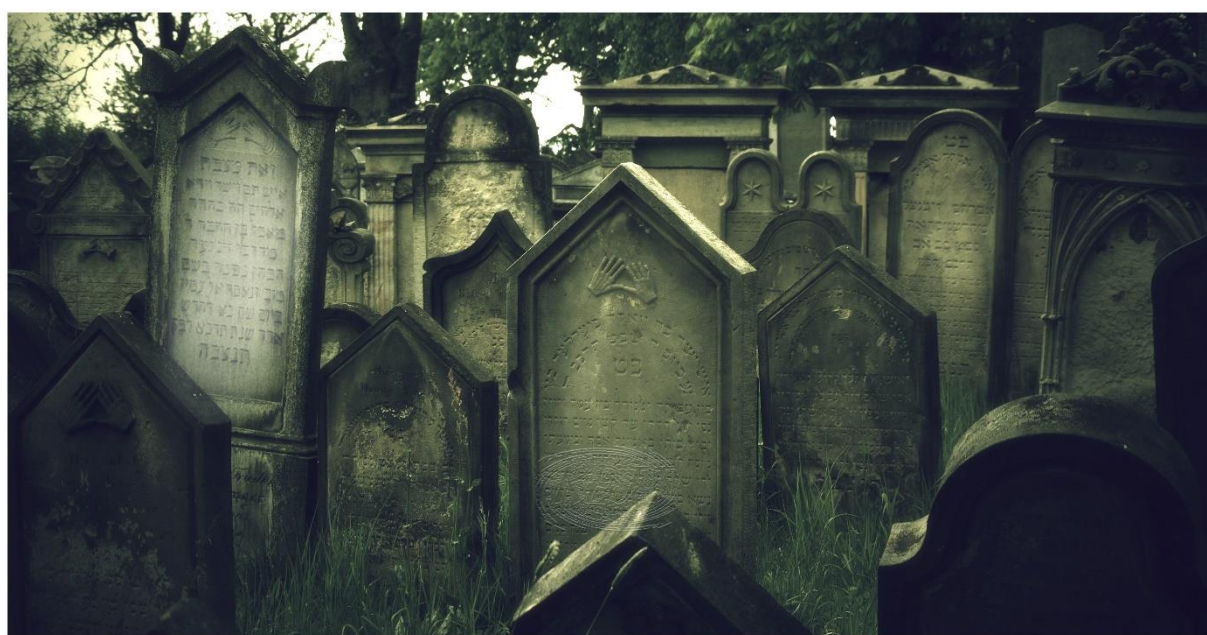
Dojeli jsme na Úsov.

Byla jsem tam před skoro před 50ti roky a vzpomněla jsem si, jak jsme s třídou měli zaplacenou prohlídku, jak mne nebavilo se dívat na trofeje jelenů a lovecké zbraně. Začala jsem z toho mít skoro debku. Jen jsme se podívali, ještě, že měli zavřeno, ale dodnes si vybavuji červené koberce, erby a hodně a hodně vycpaných zvířat, kterých mi bylo líto.

Bylo už po poledni a tak jsme koukali, kde se dá najíst. Byla upoutávka a restauraci u Rudolfa, tak jsme tam zavítali. Neradi někde jíme a všichni se tomu diví. Nemám příjemný pocit když nevím jak to vařili. Bylo meníčko: plátek vepřového a hranolky nebo smažený květák. Já měla volbu na květák. A dobře jsem udělala: vepřové bylo tuhé jak podešev, zřejmě bych to neukousala. Nechápu proč to tak prčí. Květák byl přesmažený a brambory ohřívané, protože měly na sobě takový vyschlý povlak. Na houbec vyhozené peníze.

V zápiscích jsem měla židovský hřbitov Úsov. Byla jsem překvapená, že je otevřený, vždycky musíme někde shánět klíče a někoho se prosit. Neviděla jsem větší hřbitov – tolik náhrobků! Tolik ornamentů!

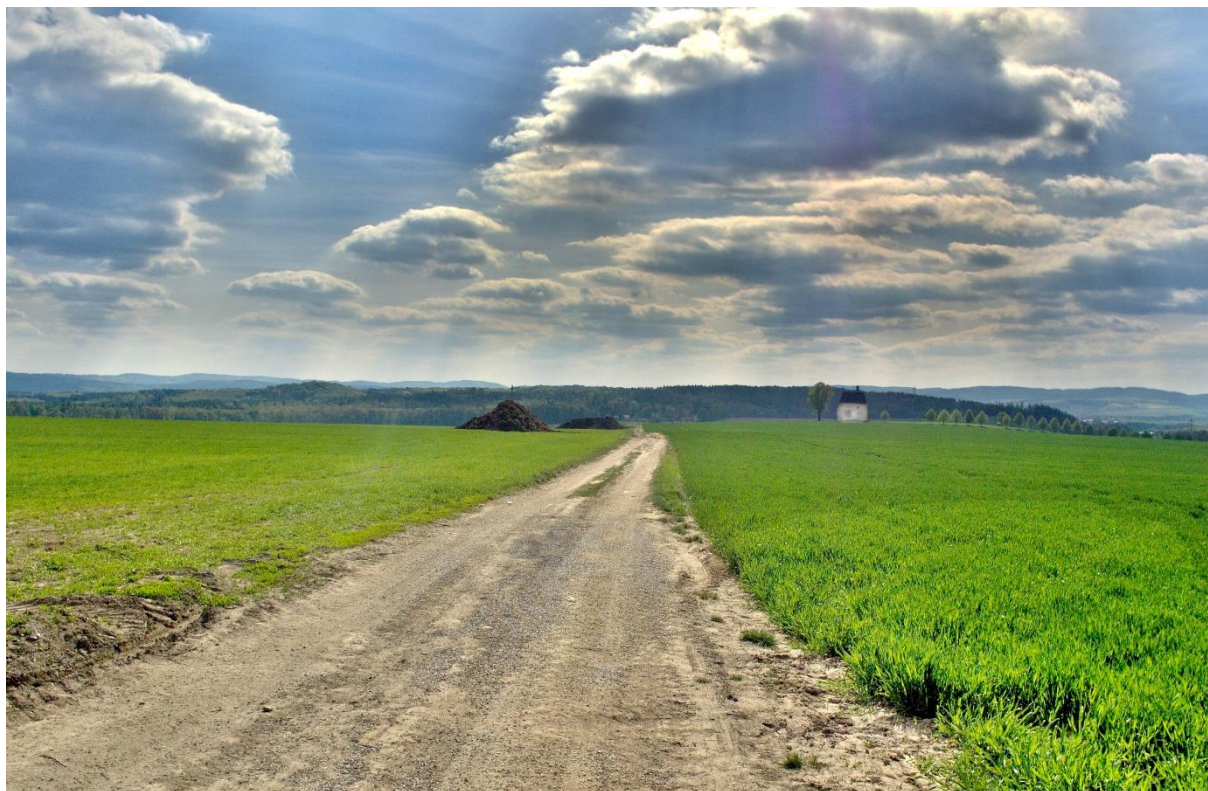
Když vstoupím na hřbitov, slyším to ticho a lehký šepot duší, kde cvaknutí objektivu je jako dělová rána.

Na mapě jsem viděla nějakou kapli sv. Rocha. Sice jsem nevěděla, kdo je to Roch, ale chtěla jsem ji najít a vyfotit. Bylo těžké se zorientovat, protože v průvodci bylo, že je v polích a cesty nejsou označené. Asi to vzdáme, řekla jsem si. Tak nasedáme a jedeme dál. Podívám se do strany a tam v polích je něco vidět. Až! To bude Roch! Dávali jsme pozor, zda tam nebude nějaká cesta mezi poli a

našli jsme. Jeli jsme kolem dvou kupek hnoje a jedné haldy zeminy a byly jsme tam. Ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak se nám práší za kočárem.

A tak se nám prášilo, že jsme měli auto plné prachu i vevnitř, tak-že jsme při výjezdu ometali starými ručníky co vozíme na čištění ...

Přeskočila jsem trochu a vrátím se ještě k Dlouhé Loučce. Byla jsem okouzlena tamějším mostem (Svatojánským) a potokem co protéká kolem domů. Třeba u svatojánském mostu v noci létají světlušky ...

Vyfotila jsem kostel sv. Bartoloměje

Cestou jsem našla kapli sv. Antonína Peduánského, což jsem nevěděla kdo to je, až jsem si přečetla

Ani jsem nevěděla, že Peduán byl:

Čas letěl jak kůň, chtěli jsme ještě stihnout nějaké hřbitovy kolem cest. Zahrkala jsem termoskou a zjistila, že tam ještě něco je, ale měla jsem podmínku, že to chci vypít v přírodě. Odbočili jsme do lesíka. Není nad to, pít kafičko v přírodě.

Tak pár svatých vyfocených, došla mi baterka a náhradní, stará, je tak na 20 snímků. Tak už jsem přestala mít chuť něco vymýšlet. **** tak to byl můj 11.květen 2017

